

Posudek bakalářské práce
DENISY LUKÁŠOVÉ
BOCCACCIOVY PASTORÁLNÍ SKLADBY,
Ústav románských studií FFUK

V úvodní kapitole nás Denisa Lukášová informuje o tematice, již si zvolila pro svou práci: jde jí o vztah Boccaccio-antika, tak jak o něm svědčí dvě jeho pastorální skladby z florentského období *Commedia delle ninfe fiorentine* a *Ninfale fiesolano*.

V druhé kapitole nás informuje o místě těchto skladeb v kontextu Boccacciova života a díla a o jejich antické inspiraci. Kapitola je napsána výborně: věcně, stručně, úvahy jsou pevně soustředěny ke zvolenému tématu. Lukášová připomíná tradici pastorální idyly od Theokrita, Moscha a Biona a jako bezprostřední Boccacciovy inspirační zdroje identifikuje Vergilia a Ovidia. Činí tak průkazně, s odkazy na intertextuální souvislosti. Poukazuje zároveň na Boccacciovy modifikace těchto obrazů: božské nymfy se u něho mění v pozemské dívky, na druhé straně u něho sílí alegorizační postupy, jež umožňují napojit tyto staré výjevy novou, křesťanskou symbolikou.

3. kapitola je celá věnována analýze prozimetrické skladby *Commedia delle ninfe fiorentine*. Úvodem Lukášová stručně shrnuje narativní osnovu, nato se zabývá formálními aspekty díla. Připomíná, že autorský název (později vystřídáný editorským *Ninfale d'Ameto*) obsahuje žánrové určení, jež je přihlášením k Dantovi. Dantovskou inspirací jsou i tercíny a sám princip prozimetra (Dante jej použil v *Novém životě*). Poprvé tu Boccaccio sahá k rámcovému vyprávění, známému z *Dekameronu*. Je tu hodně popisů, přičemž se Boccaccio prezentuje jako mistr stylistických variací. Základní inovací vůči starší pastorální tradici (nikoli vůči Dantovi) je zřetelný alegorický plán: sedm nymf je sedm ctností. Celou alegorickou konstrukci Lukášová detailně dešifruje a poukazuje na její souvislost se stilnovistickou koncepcí lásky, zároveň však upozorňuje na fakt, že nymfy mají dvojí tvář: za jejich figurami nejsou jen alegorické významy, ale i osobní příběhy, občas pozoruhodně realistické.

4. kapitola pojednává o Ninfale fiesolano. Lukášová opět rekapituluje narativní osnovu a nato ilustruje (velmi precizně) ovidiovskou inspiraci některých významných motivů. Upozorňuje na fakt, že dalším zdrojem byl pro Boccaccia Villani (poněkud upravený), neboť jedním z Boccacciových záměrů bylo v tomto případě napsat etiologickou legendu o původu Fiesole. Tyto podkapitolky jsou doplněny pěknými úvahami i „psychologií“ Boccacciových hrdinů, charakteristikou Boccacciova jazyka a připomínkou velké formální inovace, jíž bylo Boccacciovo užití oktávy.

Závěr je věnován srovnání obou textů.

Úhrnem:

Autorka splnila zadání bezchybně: své téma podrobila mnohostranným analýzám a pojednala po mém soudu o všech relevantních aspektech obou děl. Opřela se přitom o dobře zvolenou sekundární literaturu. Práce má vysokou stylistickou úroveň (mohu vytknout pouze chybný přechodník na s. 5) a všechny technické náležitosti. Hodnotím ji známkou výborně.

Praha, 18. 6. 2012

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.,
vedoucí práce